

Arrest

nr. 122 345 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. MISKOVIC, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 22 augustus 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Tongeren.

1.2. Verzoeker dient op 28 januari 2013 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 25 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 29 juli 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging eh de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/01/2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Immers, ter staving van zijn inkomen legt de Belgische onderdaan bewijzen voor dat hij uitkeringen ontvangt van de mobiele zorgkas Limburg en de Fod Sociale Zekerheid. Er werden bewijzen voorgelegd van de maand december 2012, hieruit blijkt dat het maandelijks inkomen voor deze maand 1058 euro bedroeg. Dit is onvoldoende om aan bovenstaand gestelde voorwaarde van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie te voldoen. Tevens, voor eerdere maanden werden er geen bewijzen voorgelegd, waardoor de stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen niet kan ingeschat worden. Tenslotte werden er ook bewijzen betreffende de bestaansmiddelen op naam van de moeder van de referentiepersoon, mevrouw [L.], voorgelegd. Echter, deze bestaansmiddelen kunnen niet in overweging genomen worden gezien het de Belgische onderdaan, die zich wenst te laten vervoegen is, die dient aan te tonen over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Voormeld artikel bepaalt dat bij het beoordelen van de stabiele , toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dient rekening te worden gehouden met hun aard en regelmatigheid (1), of de middelen verkregen worden uit aanvullende bijstandstelsels (2), dat wachtuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen en de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt (3) en dat over een behoorlijke huisvesting wordt beschikt.

Verzoekers partner ontvangt op jaarbasis een bedrag van € 1.180,78.

Deze uitkeringen zijn stabiel, toereikend en worden op regelmatige basis (maandelijks) aan de heer [F.], partner van verzoeker, uitgekeerd.

Daarnaast wordt er tevens beschikt over een meer dan toereikende huisvesting door verzoeker en zijn partner. De woning is eigendom van moeder [F.], mevr. [L.], en de KI is begroot op € 1.001,53.

Voor de bewoning dient verzoeker noch zijn partner enige bijdragen te betalen zodat het aan verzoeker en zijn partner beschikbaar bedrag , hier in begrepen de immateriële voordelen (niet betalen van huur), wel degelijk voldoen aan de voorwaarden zoals deze worden gesteld in de beslissing.

Uit het voormeld overzicht blijkt wel degelijk dat de bestaansmiddelen 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie overschrijdt zodat vast staat dat er in casu wel degelijke sprake is van een stabiele regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Bovendien mag opgemerkt worden dat een leefloon voor een persoon die uitsluitend samenwoont met een gezin ten laste (dit recht wordt geopend zodra er tenminste een minderjarige ongehuwd kind is) € 1.068,45 p /m bedraagt. Dit houdt in dat wanneer men de 120 % regel toepast, zoals gedaagde in casu doet, het inkomen € 1.282,14 dient te bedragen.

Voor zoveel als nodig wordt verwezen naar het artikel 14 § 1 van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie alwaar leefloon voor een samenwonend persoon op jaarbasis op € 6.41,70 of € 534,23 op maandbasis bedraagt.

Onder samenwoning wordt verstaan het onder hetzelfde dak wonen van personen die hun huishoudelijke aangelegenheden hoofdzakelijk gemeenschappelijk regelen.

Het recht bepaald onder de definitie samenwonen met een gezin ten laste wordt geopend zodra er ten minste één minderjarig kind aanwezig is en het dekt meteen het recht van de eventuele echtgenoot of levenspartner.

Gezien het stabiel en regelmatig inkomen van verzoekers partner enerzijds en het feit dat er voordeel in natura is, zijnde de kostenloze bewoning van verzoeker en zijn partner in de woning van de moeder van verzoekers partner mag gesteld worden dat voldaan wordt aan de bij artikel 40ter gestelde voorwaarde.

Er mag bovendien niet uit het oog worden verloren dat de kosten verbonden aan de huisvesting en die de hoofdverblijfplaats van de aanvraag is , worden in acht genomen als inkomen conform het bepaalde van artikel 33 van het KB van 11.07.2002.

Verzoekers partner ontvangt maandelijks een bedrag van € 1.180,78 met daarnaast de kosten inwoning welke begroot worden op minimum € 500,00 zodat het te weerhouden inkomen € 1.568,45 is hetwelk ruimschoots het richtbedrag van € 1.282,14 overschrijdt.

Er is dus wel degelijk, zoals reeds gesteld, sprake van toereikende , stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van verzoeker en zijn Belgische partner.

Het inkomen uit uitkeringen enerzijds en uit de immateriële voordeel van kostenloze bewoning anderzijds voldoet aan het bepaalde in artikel 40ter zodat de beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verzoekende partij uit aldus kritiek op het motief van de bestreden beslissing waarbij de inkomsten van de referentiepersoon werden beoordeeld als zijnde niet toereikend.

Verzoekende partij uit evenwel geen kritiek op de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat ook de stabiliteit en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen niet kan worden ingeschat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde dienomtrent: "Er werden bewijzen voorgelegd van de maand december 2012. ... Tevens, voor eerdere maanden werden er geen bewijzen voorgelegd, waardoor de stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen niet kan ingeschat worden. "

Inderdaad voorziet art. 40ter Vreemdelingenwet: [...]

Deze voorwaarden dienen cumulatief te zijn vervuld.

Gezien verzoekende partij niet betwist dat hij niet heeft aangetoond dat zijn inkomsten regelmatig en stabiel zijn, slaagt verzoekende partij er dan ook niet in afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, nu dit motief volstaat om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van art. 40ter Vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882,24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094,17 april 1998)

Waar verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure attesten voorlegt die ook de inkomsten voor andere maanden zouden aantonen, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook Rv.V. nr. 509,29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins töt de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De schending van art. 40ter Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. [...]"

3.3.1. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° juncto artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de partner van een burger van de Unie die deze begeleidt of zich bij hem voegt en met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. Hierbij moeten de partners aan bepaalde voorwaarden voldoen.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Verzoeker diende, opdat hij zijn Belgische partner kan vervoegen, aldus onder meer aan te tonen dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Wat deze bestaansmiddelen betreft, dient te worden aangenomen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een vermoeden dat is voldoen aan deze voorwaarde indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het betreft aldus een referentiebedrag doch geen bedrag onder hetwelke de gezinshereniging in geen geval wordt toegestaan. Dit gegeven wordt ook bevestigd door het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat aan de hand van de eigen behoeften van de burger van de Unie en zijn familieleden ten laste wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Om te bepalen of de te vervoegen Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan verweerder zich aldus niet beperken tot de vaststelling dat het daarin vermelde referentiebedrag niet is bereikt, doch dient hij rekening te houden met de specifieke behoeften van het gezin en in het licht hiervan te beoordelen of de aangetoonde bestaansmiddelen als voldoende stabiel, toereikend en regelmatig kunnen worden beschouwd om te voorkomen dat de gezinsleden ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel.

In casu weigerde verweerder aan verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat de Belgische partner die hij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Verweerder stelde vast dat de Belgische partner in de maand voorafgaand aan de aanvraag beschikte over 1058 euro, hetgeen minder is dan het bedrag van “honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”.

Verzoeker wijst er evenwel op dat hij en zijn partner kosteloos inwonen bij de moeder van zijn partner. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een schrijven van de moeder van zijn partner voorlegde waarin deze verklaart dat haar zoon en verzoeker bij haar inwonen en dat zij hiervoor geen huur, elektriciteit, verwarming of water moeten betalen. In het kader van de aanvraag werd ook een eigendomsattest opgesteld door een notaris voorgelegd dat de moeder de volle eigendom heeft van de woning en een overzicht van de uitgaven van de moeder voor verzekeringen, nutsvoorzieningen en aanslagen gemeente- en provinciebelastingen ondersteund door stavingstukken. Onder meer worden zo facturen op naam van de moeder voor de nutsvoorzieningen voorgelegd,

evenals een bewijs van betaling hiervan door de moeder. In een overgemaakt schrijven van de partner van verzoeker gedateerd op 19 februari 2013 wees deze er ook andermaal op dat hij en verzoeker inwonen bij zijn moeder en zij hiervoor geen huur moeten betalen en niet moeten bijdragen in de kosten van de nutsvoorzieningen.

Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt op geen enkele wijze dat verweerder met het voormelde rekening heeft gehouden. Dit gegeven is nochtans relevant bij het bepalen of de aangetoonde bestaansmiddelen al dan niet toereikend zijn om in de concrete behoeften van de partners te voorzien en te voorkomen dat deze ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft miskend door louter op basis van de vaststelling dat de aangetoonde inkomsten lager liggen dan het bedrag van *“honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* en dit zonder verder rekening te houden met de voorgelegde stukken en/of gegevens betreffende de concrete behoeften van de partners die van aard zijn dat zij de beoordeling of de bestaansmiddelen als dan niet toereikend zijn om te voorkomen dat de partners ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel beïnvloeden, te oordelen dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet toereikend zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder gaf in zijn beslissing verder nog aan dat het regelmatig en stabiel karakter van de inkomsten niet kon worden ingeschat omdat enkel inkomsten voor de maand december 2012 waren voorgelegd. Verweerder stelt in dit verband in de nota met opmerkingen dat verzoeker geen kritiek uit op deze vaststelling en niet betwist dat hij niet heeft aangetoond dat zijn inkomsten regelmatig en stabiel zijn. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoeker in zijn verzoekschrift wel degelijk betwist als zouden de inkomsten van zijn Belgische partner niet stabiel of toereikend zijn. Hij wijst erop dat deze maandelijks worden uitgekeerd. Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift verder bewijzen dat zijn partner reeds sinds januari 1969 en dit tot op heden en verder rechthebbende is op kinderbijslag, dat hij voor de periode van 1 juni 1993 tot en met 31 juli 2013 recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming en een bewijs van uitbetalingen door de Vlaamse Zorgverzekering sinds februari 2005 tot en met juli 2013. Tevens legt hij een attest voor van erkenning als persoon met een handicap op 1 september 1992 en dit voor onbepaalde duur. Niettegenstaande verweerder er in de nota correct op wijst dat deze stukken als dusdanig niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, en hij hiermee dan ook geen rekening kon houden, dringt de vaststelling zich wel op dat het administratief dossier een mail bevat van de partner van verzoeker waarin deze zijn levensloop schetst en waaruit blijkt dat deze reeds sinds zijn geboorte ernstige medische problemen kent, evenals eerdere door verzoeker voorgelegde stukken uit 2011 naar aanleiding van zijn eerdere visumaanvraag in functie van zijn Belgische partner waarbij dezelfde inkomsten uit de reeds vermelde tegemoetkomingen, kinderbijslag en de mobiele zorgkas in 2011 voorlagen. Het komt de Raad, gelet op de stukken van het dossier en nu geen enkel gegeven voorhanden was dat erop wees dat de aangetoonde bestaansmiddelen voor de maand voorafgaand aan de aanvraag niet maandelijks werden uitbetaald, kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelde dat de inkomsten of bestaansmiddelen van de Belgische partner niet stabiel of regelmatig zouden zijn omdat de stabiliteit en regelmaat hiervan *“niet kan ingeschat worden”*.

De Raad besluit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er is bijgevolg grond tot nietigverklaring van deze beslissing.

Als gevolg van de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden komt verzoeker opnieuw in de situatie terecht waarin hij op grond van een hangende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie / Belg gerechtigd is op een tijdelijk verblijf in het Rijk en dit in afwachting van een nieuwe beslissing. Gelet op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg ook het bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

Een onderzoek van het tweede middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS